

Nemzeti Társalkodó.

Mártius' 25-dik napján 1833.

Az Aszszony panaszára.

A' tavaji N. Társalkodó második felinek 24-dik számában, a' 284-dik lapon, panaszol egy aszszony, Jean Paul szívet érdeklő szavaival az iránt, hogy a' férjfiui-nem nem engedi meg eléggé az aszszonyoknak, hogy példajok után olyan jókhoz juthassanak, melyekkel, másokon segítve, magokat is boldogithassák.

Erre, míg vagy más, vagy talán én is, a' dolog érdeme szerint adhatnánk feleletet, most csak annyira kívánom figyelmeztetni a' kedves, a' jótékony aszszonyi-nemet, hogy mihelyt az a' boldogító, máson segíteni ohajtó érzés, mely azon panaszló sorokból szólki, hozzá illő erőben áll, és közönséges fő érzelemmé vált benne, ha akarná, sem vehetne gátot annak a' férjfiui nem; nem vehetne akkor is, ha szintén annyira el lenne is aljasodva, hogy ne értse, ne érezze azt, hogy az aszszonyi nem sympathiája ép ki fejlődésén alapúl, 's azzal egy mértékben virágzik tulajdon boldogsága is; ha nem látná is ő, hogy nincsen semmi nagy és szép

a' világon, a' mi egy vagy más nemin a' szeretetnek ne épülne, 's ennél fogva képes lenne is arra vetemedni hogy akadalyoztatni kívánja őket jóltévő hajlandóságaikban.

De nem áll így a' férjfiui-nem, 's a' tőle jövő akadály képzelt akadály, az nem szűkíti a' jóltévőségnek előttek megnyílt, tágas és kies mezejének határait: férjeiken, gyermekeiken, 's minden hozzájuk tartozóikon kezdve, (kikhez a' kötelesség is szoritja) az egész nagy világ minden érző valóságai boldogításokra nagy befolyással lehetnek, 's ez nekik a' természettől rendelt szép tisztjek is, csak hogy férjfiason ne törekedjenek teremteni a' jót; az egyéb iránt is cél ölö lenne. —

Megmútatására annak hogy akármilyen helyheztetésben is, csak akarjanak igazán, és az aszszonyi szép természettel megegyezőleg akarjanak, találhatnak módot elláthatatlanul nagy jóknak eszközésére: közlöm a' N. Társalkodó által, házámnak nemekhez illő módon érezni tudó minden leányaival azon kerülő irást, melynek tartalma éjszaki Amerika' egy lelkes leányának aszszonyi szép érzésekkel teli ('s annál fogva nem panaszkodó, a' hibát nem másban keresgélő) ember szerető kebelében fogantatván, az egész föld kerekése minden rangu, de jó szivek által nemesült leány társaihoz szól.

Ezen nem egy országba, hanem az egész széles világra kiküldött circularis, melyben

az *aszszonyiságnak* a' természetétől felkent, 's önérzetétől koronázott Királynéja, lakható földünk *mivelt* kerülete, minden népeihez szól 's mindenütt, szavát fogadni hajlandó fülekre talált és találánd, az 1830-beli Augsburgi közönséges újságból, (*Allgemeine Zeitung*) annak 126-dik száma számfeletti toldalékjából (*ausser-ordentliche Beilage*) van kiírva a' mint következik:

Közönséges kerülőírás az aszszonyokhoz.

Akár hol láss szerencsétlent,
Aszszonyt is látsz — enyhíteni.

Nemünk azon szép hivattatása hogy vigasztalást és segítséget terjeszsen' maga körül, lelkesíti nagyobb számát testvéreimnek; *) de sokan, a' nem kedvező környülmények által, azoknak gyakorlásától elzáródnak. Egy javallat, mely közzülök mindeniknek módot mutat a' jóltehetésre, ne reméllene é kedvező elfogadtatást?

Ha minden aszszony törvényyévé tenné, hogy bár csak egy órát is szenteljen, minden nem mives napon, olyan munkára, mely vagy maga, vagy arra, a' szegények felsegállítására fordítódnék; ha a' vagyonosabbak a' szegényebbeknek dolgozni valót (*materialet*) osztanának a' megkészítésre ki, úgy

*) Az egész kerülőírásban a' hol testvér van írva, leány testvért (*Schwester*) kell érteni.

A' fordító' jegyzése.

a' kézmíves, és szolgáló aszszonyok is, kiknek szánuakozó szíveknek fáj, hogy nem tehetik azt a' jót a' mit olyan örömet tennének; a' fillérével áldozó özvegynek édes érzésével formálhatnának hatáskört jótévő indulatjoknak.

Hány aszszony a' ki most a' szükségét szenvedő látására ezt sohajtja: oh ha gazdag lennék nem érné el kívánságát 's nem érné azt maga erején-el!

Mennyivel nem lenne ennek gyümölcse, mind az adók, mind az elfogadókra nézve, jótévőbb az alamisnánál, mely annyiszor adatik minden meggondolás, minden okos megkülönböztetés nélkül.

A' segedelem, szorgalmatos kezek közt hamar megkettőztetődnek; egy háznép sem maradna örömet ezen egyesületből-ki, és a' mint az ámerikai leányok megtagadják azoktól kezeiket, kik magokat a' kemény szesz italokra adják *) úgy egy fain érzésű 's ne-

*) Az éjszakámériki Státusokban többen vannak ezen olyan egyesületeknél, melyeknek tagjaik kötelezik magokat az égetthorokkali élés ellen tehetőségek szerint kikelni. Lásd Bibbumivers. Nov. 1829 is a 'Temps nevű francia Journalt Mart. 3-káról 1830-ban (a' német kiadó Jegyzése).

Szép nép az éjszakámériki!

Az 1830-ki Társalkodóban egy hazánkfija az ilyen egyesületekről, úgy azokról, mely szerint a' férjfiak a' magokat vállba szorító leányokat el nem veszik, irván, azt a' léha elmésséget veti utánna, hogy a' népesség megcsökken. — Be nem esmerte egy a' tökéletesre nemesen elszántan törekedő nemzetnek ér-

mes gondolkodású férjfiu sem vetné arra a' léha piperés leányra szeméit, a' ki cziczomája 's mulatságai kedviért magát azon egyesületből kivonná. Ehez hasonló kicsiny egyesületek már sok helyeken állottak egybe, könnyü lenne azokat kiterjeszteni, közönségessé tenni, egy középpontot adván nekik. Találkoznának bizonyosan minden városban aszszonyok, a' kik boldogságoknak néznék azt, a' mit a' dolgozó méhek örömmel hordottak a' kasba, kezekhez venni és megfontolással osztogatni ki.

Ezek lennének *anyaméheink*; kiválasztottjaik, (comite) azon környék minden jól tévő intézeteivel egy kézre dolgozva, bizonyosságot szereznének magoknak az iránt, hogy az adományok csupán szerencsétlenségnek nyujtatnak, hogy egy vétek sem bátorittatik általok-fel, és hogy egy szükségtelen segedelem sem vesztegetődik oda hol a' megkivántatókban fogyatkozás nincsen; a' mi

zéseit!!— 's be fáj még ilyen érzetü szavakat hallani nálunk! —

Ilyen egyesületek, Angliában, Németországon és másutt is számtalanok vannak, következesek nem kihalás hanem kimívelődés. Még a' vad Cherokeeeskről (olv. Cserokéz) is azt írja egy ott ki jövő, 's odavaló eredeti hazafitól szerkeztetett újság, a' Phoenix, hogy az ők New Echota (olv. Nyu Eesote) nevü fővárossokban is állott-fel egy olyan mértékletesség egyesülete Hát nálunk mikor áll vagy egy fel? — Nem addig egy is, míg de-populatio tud eszünkbe jutni reá. —

(Jegyzése a' fordítónak.)

gyakran megtörténik az olyan városokban, hol különböző egyesületek, egymástól függetlenül, egyet értés és egyesülő központ nélkül munkálódnak.

A' mi a n y a m é h e i n k, sáfarkodásaikban, egy néhány méhektől segítettének, 's ezen kötelesség rendre járna. Milyen édes érzések közt adná mindenikünk, kedves testvéreim, keze munkája kis adományát bé! Milyen nyugodt megelégedéssel gondolna minden arra a' titkos részesedésre, melyet azon szerecsétlenek áldásaiból veszen, kiknek mezeitelenségeket fedezni, kiket az idő mostohasága ellen védelni segített! Milyen gyönyörűséggel tapasztalnak testvéreim közzül azok kiket környülményeik külföldi útazásra hívhatna, azt a' szíves egymáshoz csatlódást mely az ugyanazon jó czélt munkáló idegeneket öszvefoglalja, a' sympathia kötelét, mely engemet is ösztönöz hozzátok, minden rang- vallás és tartománybeli kedves testvéreimhez, szólanom, bizonyos lévén az iránt hogy szíveink érteni fogják egymást.

Éljetek boldogul, munkáljuk egy lélekkel a' jót, 's szeressük egymást.

híven szerető testvéretek

a' M é h. —

Philadelphiából. *)

Kedves, és szívbájos levél!

Nem, nem fog a' meszszirol hozzánk ha-

*) Philadelphia Észak-amerikában Pensylvániának fővárosa, 's görögből formált neve annyit teszen mint testvérszeretők laka.

tott édes szózat sükeretlenül hangzani el hegyeink közt; talál az itt is, ötet értő 's érző szívekre, melyeket jóltévőleg rezdít meg; melyekből az eredeti felserkentő tiszta hang, kedves harmóniával adódjék Társalkodónkban vissza, 's honnan a' szép szóknak hűségesen megfelelő szép tettek is tenyészsenek. Nem maradnak szeretettjeink, a' nemesebb érzésekben, tengertuli testvérjeiktől hátra; fog a' philadelphiai gondos méh, itt is, a' mi réteink 's halmaink kellemetes virágjainak mézeiből, gazdag tárt, bőv áldást gyűjteni. Érzik nálunk is a' vele rokon lelkek, mely kedves, mely felemelő érzés legyen csak az is, egy szép léleknek szép szándékát, annak távollétiben 's tudta nélkül sikereztetni!

Hanem hogy az annyival telyesebben elérődhessék, mivel a' N. Társalkodót még eddig kevesen olvassák, 's azon keveseknek is legkisebb részét teszik aszszonyaink, minden ki ezen kerülőírást olvassa, tegye meg azt az igazi fain tónusu gálantságot, mind az ámerikai esméretlenhez (ki ötet levele megadására szívesen kéri) mind honnyi esmérőseihez, hogy ezeknek egy derék barátnéjok által, hozzájok a' nagy tengeren keresztül küldött leveleket, hűségesen szolgáltassa kézhez, a' hol kell tolmácsolja 's ébreszszefel, ha szükség, a' talán szunyadható, de ki bizonyosan nem holt szép tüzet, mert minden férjes vagy férjtelen, gazdag vagy szegény, parancsoló vagy szolgáló aszszonyhoz

egy aránt szól ez levél, ha csak érző a sz szonyi szív lakik a' mejjében; már pedig melyiket mérészné egy gálánt férjfi annyira megbántani hogy azt nála fel ne tegyen?! Lesznek a' kik ennek közlését kedvesebben fogadják mintha tánczra hívná őket akkor mikor mások oda felejtették.

Adja Isten hogy az Éjszakámérika minden nemest, szépet vígan tenyésztető vidékein érlelt mag, hazánk szelid éghajlatja alatt is megfoganjon, 's gazdag gyümölcsöket teremhessen.

Ezen kerülőírásban eladott javallatnak liázainknál munkába hozását gyarapítását nem a' jó indulat hijánya (a' miben Istennek hála fogyatkozás nincsen, hanem az általa megkivánt rendezés szabódás, annak, történetes megszakadás után, újra elévehetése, a' hűzamoság (mely szerént valami hasznos tárgy újsága vesztével nem veszi érdekét is lelkünkre el) 's több ilyen megkivántatójinak, nálunk még eddigi szokatlan sága lehet egyedül az, mi megakaszthatja, semmivé teheti. Ezekben kívánja hát előre minden magát erősíteni a' ki hozzá akar kezdeni; igyekezete minden több dolgaira nézve is jutalmazó lesz. P. K.

B a j v i a d a l

(végzet)

„Emma!“ kiálta Eugen: „te is kárhóztatsz engem?“

Emma vissza húzalkodott attyától, 's

kezét terjeszté Eugen felé. Szorongó tekintetén, halavány színén 's könyein mosolygás sugárolt által, 's mily sokat mondó mosolygás: büszke 's nyájas mint azon ifjú görög nőé ki kedvese sisakját csatolta fel. „Eugen, Eugen!“ így szolitá kezét szorítva, rá tekintett, szemei fénylettek 's tűz borította el ábrázatját de valamely titkos erő bézará ajakit hirtelen; egy borzasztó gondolat elkergeté arczajáról a' viztató bíbort, szemeit homály lepé el, feje mejjére csüggede, keze nem meré tovább szorítani. az ifjuét, 's félénk rebegő hangon folytató: „Eugén, engedelmessédj atyámnak. — Én is megtiltom hogy yerekedj!“ 's ezzel sebessen atya nyomába halada.

Eugén letiporva, mozdulatlan marada; mintha a' villám sújtotta, vagy lábai az Emmától elhagyott helyen gyökeret vertek volna. Lelke beljében ezen szókat, ezen szívére forró oncsép gyanánt hulló szókat ismétlé: „Elveszteni Emmát!, . . . : Lemondani Emmáról! . . . Elhagyni Emmát! . . . „Leírhatlan szorongás, kifejezhetlen tusakodás zavarta minden képzeit. . . . Választani Emma elvesztése 's a' gyalázat közt!

Borzasztó kínos éjet virasztott által.

Ugyan, pajtás, tedd kezedet szivedre: mit míveltél volna az ifju helyében?

Hiszed é hogy az öreg szívéből beszélt, 's szavának állott volna?

Igen; Eugen csak a' kettő közzül választhatott; 's ő azt tudta.

Ezen esetben barátom ördög, nagyon kényes a' dolog, 's én már sajdítani kezdem de siess végezd-bé, mert a' pillanat közeledik.

Reggel hét órakor, Báró O. 's M. urak az Emma attyához jöttek vizitába, 's mívelt de tartozkodó hideg hangon tudtára adák hogy a' találkozás elmaradott.

Délben Eugén maga jött el, 's az öreg indulatos szivességgel, kiterjesztett karokkal fogadta.

Az Emma kellemetes arczvonatin látszottak még a' múlt éji könyek érdeklő nyomai. Eugén félénken közeledett hozzája Emma elpirúlt.

Estve társaság volt. Midőn Eugén megjelent az ifjú aszszonyok mosolyogtak, Emma zavarodást érzett. Egyik sem jött elébe az ifjak közzül, a' terem királynéja jövendőbéli férjének: Eugén magára maradt, külön válva, elhagyatva. Legyező alatt suttogtak, székhát megé mosolyogtak sokan . . . Vayon nem róla é? . . . Emma nem távozott egész estve a' fortepiánótól, a' kótatartó rejtette el ábrázatját, szemét nem emelte-fel többé; nem leheté többé büszke kedvese dicsőségével.

Két nap múlva bál volt; csoportonként jelentek-meg ott az Emma előbbi kérőji, kiket Eugén eltávoztatott volt: fejeér kesztyüs kézzel tódultak Emma elébe a' fiatal tánczosok. — Eugéné volt az első contratáncz. De alig vezette ő Emmát a' fényesen öltözött, ö-

römtől nyugtalan tánczos párok sora közzé, eltűnt a' szembetánczos, helyet változtatott, és senki sem volt Emma's tánczosa előtt, ki a' figurát eltánczolni segítsen, egy hét esztendő kis leányon 's egy tanuló ifjun kívül. Meglehet ez csak történetből esett, de Emma mindent szántsándékos gúnynak, megvetésnek vett. A' bál tréfás vidámsága, az ifjuság által tánczközbe elegyíteni szokott enyelgő szók, oknélküli nevetések, a' felgerjedt, nyugtalan gyanus szerető leány előtt, mind csúfolodásnak látszottak. Eugen volt azok tárgya. Füle nevét hallotta a' suttogásból, szeme csak őt gúnyoló mosolygásokkal találkozott; a' félelemből valóság lett . . . az Eugen levert tekintete bizonyítá hogy gyanuja nem csalta meg . . . Eugen megaláztatott, mely szerencsétlen volt Emma! . . . Emmát minden többi contratánczra előre elfoglalták . . . Eugen nem tánczolt többet . . . minden leány kit hívott már mással volt ígérkezve,

Más nap . . . Emma nem jól volt.

Más nap . . . Emmának feje fájt,

Más nap . . . Emma látogatni volt.

Más nap . . . nem fogadhatott senkit el.

Más nap . . . Emma kiment falura. . . .

Asmodi! a' mutató már a' legfelső számhoz jutott.

Látom pajtás. — A' szerencsétlen ifju általlátta végre hogy feláldozván a' becsületet a' szerelemnek, azt veszttette-el a' kit szeret. Ó büszke, érzékeny, nemes, 's tudja hogy a' szerelem és becsület nem tér vissza

soha... Űt a' meghatározott óra... Nézd . .

Az óra ütött. Oda akartam tekinteni, borzadás vett erőt szívemen, megfagya vérem, 's akaratom ellen is behunytam szememet: az óra még hangzott: „Asmodi! az égekre kérlek, tartóztasd-meg ezen ifjut! . . . én két kezemmel elfedém arczámat, 's iszonyodám látni a' szörnyüséget. Az Asmodi hahotájára nyiték ismét szemet; illetett engem mankójával; minden eltűnt; távol válánk a' gyászhelytől.

Nos pajtás! szólita a' sánta: most már vélekedésed mi a' bajviadalról? Verekedni kellett volna é az ifjunak?

Bizonyosan, kétségen kívül.

Legyen. Úgy tehát helyesen véve, az atyának nem volt igazja hogy meggátolta?

Vagy volt; bölcsen tette. A' bajviadal szörnyüség, gyalázat, iszonyuság, véték.

Legyen ez is: 's e' szerént végre mire menyen ki vélekedésed.

Vélekedésem?

Mit ítélsz a' dolog felől?

Igazan . . . valóban . . . Nem tudom. Hát te ördög?

Mint te, pajtás: Nem tudom; 's szinte ide menyen ki, e' világosodott században, véleményünk majd minden dologról, elkezdve a' te lelkesen 's végezve az én szarvaimon.

Azt hiszed?

Ez úgy van, valóban.

Ezen esetben, barátom, nagyon előhaladtunk. Szép n. Post.

Ibrahím - Basa.

Az Allgemeine Zeitungban Ibrahim Basáról következő leírást olvashatni: Ezen férjfiu egész Syriát meghódította; feltartóztatlanul halad az ásiái félszigeten által, 's maga Európa várja diadalmi bementét Konstantinápolyba. Szinte felszázad múlt el mióta a' Wechabiták felkelése a' Mahomed vallást végveszéllyel fenyegette. Ezen bátor, szinte filozophusi vallóji egy tisztultabb hitnek magokat az egyetlen Isten mellett 's a' proféta felsége ellen nyilatkoztaták. Feldulták a' mekkai nagy karavánokat; foglyaikká tették a' kegyes búcsújárókat; 's a' Szultán vezéreit, kik a' vallás és kereskedés közös érdekeit védeni igyekeztek, megverték. Darab ideig volt csonkítva a' Nagyúr hatalma Arabiában 's Syriában, Égyiptomot veszély fenyegette, és a' stambuli kincs fogyott a' diadalmas eretnekek mérész megtámadásai miatt. Végre Ibrahim az égyiptomi alkirály fija ajánlá szolgálatját hogy a' püsztitó özönnek gátot vessen. Rendszeretlen sergekkel nyomúlt bé Arabia beljébe; megszabadítá a' szent városokat, megverte a' Wechabitákat saját honjokban; minekutánna velek a' legkeményebb feltételek alatt békességet köte, fejedelmeiket kezesek gyanánt Kairóba vitte. Ezen szolgálatokért Ibrahim Mekka 's Medina basájává neveztetett; mely kinevezés neki elsőséget ada minden basák felett az ottoman birodalomban, még tulajdon édes attya felett is.

A' Wechabiták megzabolázása után Ibrahim Égyiptomban rendszeres hadsérget kezdé felállítani, európai fenyítéssel; 's az által hogy Toulonból a' legügyesebb hajóépítő-mestereket maga szolgálatjába vevé, az Égyiptom nagyon szembetűnő jelen tenger erejének alapot tevé. Görögországban meggyőzöttetvén a' Szultán, végre segedelemért égyptomi vazalljához folyamodott. Haladék nélkül benyomúlt Ibrahim hadseregével Moreába, hol, hatalmas hajóseregétől gyámolítva, oly nyomos lépéseket tett, hogy csak az ismeretes londoni egyezés 's annak következménye a' navarini ütközet mentheté-meg Görögországot az ismét török tartományá levés sorsától. De azt is hitelesen erősítik: Ibrahimnak nem volt szándéka Moreát a' Szultánnak visszaadni. Az egyesült hatalmak győzedelme csak kettőzteté Ibrahim igyekezetét hazájába visszatérte után. A' Porta szorultságában Kandiát és Cziprust a' földközi tenger két legszebb szigeteit tulajdonivá tevé. 1831-ben ősszel az égyptomi hadsereg 90,000 ember gyalogságból, kik gyakorlottsában talán még a' Seapoyknak *) sem engedtek, 's 10,000 em-

*) Seapoy v. Sipoyis indiai szó. Így nevezik keleti Indián az otthoniakból formált gyalog katonaságot, a' melyet ma a' keletindiai társaság 69 ezredet tart. Ezek öltözete nagyon könnyű: csak egy veres posztó dolmányból, fejér gyapott gyolcs nadrágból, felborgadt orru bambusból vagy papucsból, és könnyű turbanból áll. Fegyverek puska, és a' vállakról szíjan lefüggő kard.

ber lovasságból állott. Minden, ki Egyiptomról valamit tudott, neveltségnek találta a' basa veszedelmes hiuságát, ki a' katonai erő és az Egyiptom népesedése 's segédkútfejei közötti egyenetlen arányt nem számítottá fel. De 1832-ben késő ősszel Ibrahim egész Syriát 's szinte egész Kisásiát már meghódította volt, Konstantinápolyhoz közelebb állott, mint az oroszok.

Ibrahim Basa tehát genialis ember. Ő a' legnagyobb hódoltató maga időkorában. Ő kétségen kívül rendkívüli adományokkal bír, ravasz, tűzzel telyes. Egyáltalában szabad minden előítélettől, sebessen fog fel szinte minden képzetet, 's tettei mutatják katonai nagyságát. Nagyravágyása határtalan; különösen bámúlja az európai intézeteket 's művelődést; de ügyesen kikerüli a' Mahomedánok érzelmei 's balitéletei megsértését. Születésén titok lebeg; azt mondják ő csupán fogadott 's nem édes fija az egyiptomi Basának; de ez kétség alatt van; annyi bizonyos hogy Ibrahim 's úgylátott atya között a' legnagyobb bizodalom áll fen. — Ibrahim buja férjfi, vágya a' testi gyönyörökre határtalan. Noha még alig van legjobb éveiben, rendkívüli indulatosága csak rövid életet ígér neki, 's oly férjfiat árul-el, ki ellankad a' viszontagságok alatt 's hosszás sanyaruságot nem állhat ki. Élete módja pompás; de szokásai egészen európaiak. Szüntelen társaságban él 's keresi az elmés idegenekkel mulatást. Fő tanácslója Osman Bey, egy törökké lett francia i-

gen ügyes és ritka szép adományu férjfiu.

Mintegy húsz esztendővel ezelőtt Ibrahim Basa azzal múlatta magát hogy palotája ablakában ült, 's egy golyóbisos karabéllyal lövöldözgette a' Nilusról hazatérő vízhordozók hátán lévő tömlőket. Mivel Ibrahim rendkívül jó célzó, ezen lövésgyakorlások következése csak az volt, hogy a' szegény vízhordozókat mindennapi fáradságok bérétől megfosztotta; azonban ömlött e' miatt néha víz helyett vér is. — Akkor még Égyiptom inkább volt önkény alatt.

Tudva van hogy az égyptomi öreg basa és fija, az európai intézetek utannozása vágyából, jobbágyaikat valóban két kamarákkal ajándékozták-meg, melyek nevei a' levantei nyelven: Alto Parlamento, és Basso Parlamento. Ezek gyűléseiket Kairoban tartják, 's a' követek azokba mindenik városból választatnak, a' kormányzó által, ki a' basa parancsolatjából két derék és okos férjfiakat küld a' fővárosba, hogy a' státusdolgai folytatásában dolgozzanak. Az Alto Parlamento tagjainak jusok van minden rendszabások feől tanácskozni; de a' Basso Parlamento tagjai csupán kérelmeket adhatnak-bé Ó Magosságok mind két parlamentnek igen csekély hatalmat engednek, de nagyon udvariason bánnak velek. Különösen az öreg Basa nagyon büszke ezen intézetekkel, 's Mehemmed Ali igen sokszor dicsekszik, hogy neki szintúgy maga parlamentumai vannak mint az angol Királynak.